

Γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για την «Πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με τη συνεργασία μεταξύ των εθνικών αρχών που είναι αρμόδιες για την επιβολή της νομοθεσίας για την προστασία των καταναλωτών (“κανονισμός για τη συνεργασία στον τομέα της προστασίας των καταναλωτών”)»

[COM(2003) 443 τελικό — 2003/0162 (COD)]

(2004/C 108/18)

Την 1η Αυγούστου 2003, και σύμφωνα με το άρθρο 95 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα, το Συμβούλιο αποφάσισε να ζητήσει γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για την ανωτέρω πρόταση.

Το ειδικευμένο τμήμα «Ενιαία αγορά, παραγωγή και κατανάλωση», στο οποίο ανατέθηκε η προετοιμασία των σχετικών εργασιών της ΕΟΚΕ, υιοθέτησε τη γνωμοδότησή του στις 16 Δεκεμβρίου 2003, με βάση εισηγητική έκθεση του κ. HERNÁNDEZ BATALLER.

Κατά την 405η Σύνοδο Ολομέλειας της 28ης και 29ης Ιανουαρίου 2004 (συνεδρίαση της 29ης Ιανουαρίου 2004), η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή υιοθέτησε με 68 ψήφους υπέρ και 4 αποχές την ακόλουθη γνωμοδότηση.

1. Εισαγωγή

1.1 Στο Πράσινο Βιβλίο για την προστασία των καταναλωτών στην Ευρωπαϊκή Ένωση⁽¹⁾, επισημάνθηκε η ανάγκη θέσπισης νομικού πλαισίου για τη συνεργασία μεταξύ των δημοσίων αρχών που έχουν επιφορτιστεί με την εφαρμογή της νομοθεσίας για θέματα προστασίας των καταναλωτών.

1.2 Στην Ανακοίνωση που εκδόθηκε σε συνέχεια του Πράσινου Βιβλίου⁽²⁾, η Επιτροπή δεσμεύτηκε να υποβάλει πρόταση για νομικό μέσον προς το σκοπό αυτόν.

1.3 Στην πρόσφατη Στρατηγική της εσωτερικής αγοράς 2003-2006⁽³⁾, αναφερόταν ότι η βελτίωση της εφαρμογής της νομοθεσίας είναι απαραίτητη προκειμένου να εξασφαλιστεί η εμπιστοσύνη των καταναλωτών στην εσωτερική αγορά και διατυπωνόταν η άποψη ότι η πρόταση αυτή συνιστά προτεραιότητα.

1.4 Το κάθε κράτος μέλος έχει θεσπίσει ένα σύστημα εφαρμογής προσαρμοσμένο στους δικούς του νόμους και θεσμούς. Τα συστήματα αυτά δημιουργήθηκαν για την αντιμετώπιση καθαρά εσωτερικών παραβάσεων και, ως εκ τούτου, δεν ανταποκρίνονται πλήρως στις προκλήσεις της εσωτερικής αγοράς. Οι εθνικές αρχές δεν είναι αρμόδιες για τη διεξαγωγή ερευνών σχετικά με παραβάσεις που δεν υπάγονται στη δικαιοδοσία τους.

1.5 Το αποτέλεσμα είναι ένα σύστημα εφαρμογής της νομοθεσίας της εσωτερικής αγοράς το οποίο δεν είναι επαρκώς προσαρμοσμένο ώστε να ικανοποιεί τις ανάγκες της αγοράς αυτής και το οποίο, προς το παρόν, αδυνατεί να ανταποκριθεί στις προκλήσεις που θέτουν οι αθέμιτες πρακτικές των οικονομικών φορέων που προσπαθούν, ειδικότερα, να επωφεληθούν από τις ευκαιρίες που προσφέρει το Διαδίκτυο.

1.6 Η Επιτροπή θεωρεί αναγκαία την συνεπή και αποτελεσματική εφαρμογή των διαφόρων εθνικών ρυθμίσεων για θέματα προστασίας των καταναλωτών, προκειμένου να διασφαλιστεί η εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, να καταργηθούν οι στρεβλώσεις του ανταγωνισμού και να εξασφαλιστεί η προστασία των καταναλωτών.

2. Η Πρόταση Κανονισμού

2.1 Γενικές επιδιώξεις του Κανονισμού είναι η εξασφάλιση της ομαλής λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς και η αποτελεσματική προστασία των καταναλωτών στην αγορά αυτήν.

2.1.1 Στον προτεινόμενο Κανονισμό προβλέπονται δύο ειδικοί στόχοι για την επίτευξη των επιδιώξεων αυτών:

— η εξασφάλιση της συνεργασίας μεταξύ των αρχών που είναι αρμόδιες για την εφαρμογή της νομοθεσίας κατά την αντιμετώπιση των ενδοκοινοτικών παραβάσεων που αποσταθεροποιούν την εσωτερική αγορά· ο στόχος αυτός αποσκοπεί στην εξασφάλιση αποτελεσματικής και αποδοτικής συνεργασίας των αρχών επιβολής της νομοθεσίας με τους ομολόγους τους στα άλλα κράτη μέλη·

— η συμβολή στη βελτίωση της ποιότητας και της συνέπειας της επιβολής της νομοθεσίας για την προστασία των καταναλωτών και στον έλεγχο της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων των καταναλωτών· ο στόχος αυτός αναγνωρίζει ότι η ΕΕ μπορεί να συμβάλει στην άνοδο του επιπέδου της επιβολής της νομοθεσίας μέσω κοινών σχεδίων και μέσω της ανταλλαγής ορθών πρακτικών σε ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων πληροφόρησης, εκπαίδευσης και αντιπροσώπευσης· αναγνωρίζει επίσης τη συμβολή της ΕΕ στον έλεγχο της λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς.

2.2 Οι στόχοι και οι επιδιώξεις αυτές καθόρισαν την επιλογή της νομικής βάσης και του νομικού μέσου. Η Επιτροπή επέλεξε ως νομική βάση το άρθρο 95 της Συνθήκης.

2.3 Το πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού περιορίζεται στις ενδοκοινοτικές παραβάσεις της νομοθεσίας της ΕΕ σχετικά με την προστασία των καταναλωτών. Το πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού θα διευρυνθεί όταν τεθεί σε ισχύ η οδηγία-πλαίσιο που απαγορεύει τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές.

⁽¹⁾ COM(2001) 531 τελικό.

⁽²⁾ COM(2002) 289 τελικό.

⁽³⁾ COM(2003) 238 τελικό.

2.4 Ο προτεινόμενος Κανονισμός επικεντρώνεται στις αρμόδιες αρχές, ο προσδιορισμός των οποίων επαφίεται στα κράτη μέλη. Η πρόταση προβλέπει επίσης τον ορισμό, από κάθε κράτος μέλος, ενιαίου γραφείου σύνδεσης που θα εξασφαλίζει τον κατάλληλο συντονισμό μεταξύ των αρμοδίων αρχών που ορίζονται σε κάθε κράτος μέλος.

2.4.1 Οι αρμόδιες αρχές είναι δημόσιες αρχές με συγκεκριμένες αρμοδιότητες για την εφαρμογή της νομοθεσίας για την προστασία των καταναλωτών. Η πρόταση εξασφαλίζει επίσης ότι μόνον εκείνες οι αρχές οι οποίες διαθέτουν ένα ελάχιστο επίπεδο κοινών αρμοδιοτήτων για τη διεξαγωγή ερευνών και την επιβολή της νομοθεσίας, μπορούν να ορίζονται ως αρμόδιες αρχές.

2.4.2 Η πρόταση δεν τροποποιεί ούτε υποβαθμίζει κατά κανέναν τρόπο το ρόλο που διαδραματίζουν οι οργανώσεις των καταναλωτών για την εφαρμογή της νομοθεσίας, ιδιαίτερα δε όσον αφορά την άσκηση αγωγών παραλείψεως σε διασυνοριακές περιπτώσεις.

2.4.3 Ο προτεινόμενος κανονισμός θεσπίζει ένα δίκτυο αρμοδίων αρχών και ένα πλαίσιο αμοιβαίας συνδρομής το οποίο συμπληρώνει αυτό που ήδη υπάρχει σε κάθε κράτος μέλος ή αυτό που υπάρχει σε τομεακή βάση σε κοινοτικό επίπεδο. Το προτεινόμενο δίκτυο έχει σχεδιαστεί προκειμένου να προσφέρει μια λύση σε θέματα εφαρμογής της νομοθεσίας και να επιλαμβάνεται κατά προτεραιότητα των πλέον σοβαρών περιπτώσεων ανέντιμων πρακτικών διασυνοριακής εμβέλειας, ειδικότερα δε για να αντιμετωπίζονται εκείνοι που προσπαθούν να επωφεληθούν από τις ελευθερίες της εσωτερικής αγοράς για να ζημιώσουν τους καταναλωτές.

Ο ορισμός των αρμοδίων αρχών επαφίεται στα κράτη μέλη, προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι συνταγματικές ρυθμίσεις που διέπουν την εφαρμογή της νομοθεσίας για θέματα προστασίας των καταναλωτών. Τα κράτη μέλη που δεν διαθέτουν επί του παρόντος δημόσιες αρχές αρμόδιες για τα θέματα αυτά, δεν οφείλουν αναγκαστικά να θεσπίσουν νέες δημόσιες αρχές, δεδομένου ότι οι περιορισμένες ευθύνες της Πρότασης Κανονισμού μπορούν να ανατεθούν στις ήδη υφιστάμενες δημόσιες αρχές.

2.5 Η αποδοτικότητα του δικτύου εφαρμογής της νομοθεσίας που θεσπίζεται βάσει της πρότασης εξαρτάται από τα εκατέρωθεν δικαιώματα και υποχρεώσεις αμοιβαίας συνδρομής.

2.5.1 Η βάση της αμοιβαίας συνδρομής είναι η ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των αρμοδίων αρχών με πλήρη ελευθερία και τήρηση του απορρήτου. Η πρόταση θεσπίζει ένα σύστημα ανταλ-

λαγής πληροφοριών κατόπιν αιτήσεως, καθώς και, εξίσου σημαντικό, αυθόρμητης ανταλλαγής πληροφοριών.

2.5.2 Εφόσον οι πληροφορίες που ανταλλάσσονται επιβεβαιώσουν την ύπαρξη ενδοκοινοτικής παράβασης, η πρόταση απαιτεί από τις αρμόδιες αρχές να αναλάβουν δράση για να εξασφαλιστεί η παύση της χωρίς καθυστέρηση.

2.5.3 Η γενική αρχή είναι ότι οι αρμόδιες αρχές μπορούν να αναλαμβάνουν δράση κατά εμπορευομένων εντός της δικαιοδοσίας τους, ασχέτως του τόπου στον οποίο βρίσκονται οι θιγόμενοι καταναλωτές.

2.5.4 Προβλέπεται επίσης η δυνατότητα ανταλλαγής πληροφοριών με αρμόδιες αρχές τρίτων χωρών, βάσει διμερών συμφωνιών.

2.6 Ο ρόλος της Κοινότητας περιορίζεται στη στήριξη των μέτρων που ανυψώνουν το γενικό επίπεδο εφαρμογής της νομοθεσίας και ενισχύουν την ικανότητα των καταναλωτών να διεκδικούν τα δικαιώματά τους. Αυτό επιτυγχάνεται μέσω της ανάπτυξης ενός ρόλου προώθησης των ανταλλαγών ορθών πρακτικών και συντονισμού των εθνικών προσπαθειών ώστε να αποφεύγονται οι επικαλύψεις και η σπατάλη πόρων.

2.7 Η πρόταση προβλέπει την αποστολή στατιστικών για όλες τις καταγγελίες και τη δημιουργία βάσης δεδομένων που θα ενημερώνεται προκειμένου να την συμβουλευόμαστε οι αρμόδιες αρχές. Προβλέπει επίσης το συντονισμό των δράσεων εφαρμογής της νομοθεσίας και τον διοικητικό συντονισμό.

2.8 Ζητείται η δημιουργία συμβουλευτικής επιτροπής που θα επικουρεί την Επιτροπή στην εφαρμογή των πρακτικών διαδικασιών για τη λειτουργία του Κανονισμού. Η επιτροπή αυτή θα απαρτίζεται, κυρίως, από εκπροσώπους των αρμοδίων αρχών.

3. Γενικές παρατηρήσεις

3.1 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με τους στόχους και τις επιδιώξεις της πρότασης της Επιτροπής. Εξάλλου, για το σκοπό αυτόν, σε προηγούμενες γνωμοδοτήσεις της (*) έχει καλέσει την Επιτροπή να τηρήσει τη δέσμευσή της να δώσει προτεραιότητα στην πραγματική εφαρμογή της υφιστάμενης νομοθεσίας και στη συνεργασία μεταξύ των οργάνων που έχουν επιφορτιστεί με την εφαρμογή της, ως ένα πρώτο βήμα για τη βελτίωση των σημερινών επιπέδων διασυνοριακής προστασίας των καταναλωτών. Ούτως ή άλλως, η πρόταση δεν αποκλείει την άσκηση αστικών αγωγών για την εφαρμογή της νομοθεσίας.

(*) Γνωμοδότηση για το «Πράσινο Βιβλίο για την προστασία των καταναλωτών στην Ευρωπαϊκή Ένωση», ΕΕ C 125 της 27.5.2002 και Γνωμοδότηση για την «Ανακοίνωση της Επιτροπής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο, την Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή και την Επιτροπή των Περιφερειών: Στρατηγική για την πολιτική υπέρ των καταναλωτών (2002-2006)», ΕΕ C 95 της 23.4.2003.

3.2 Η νομική βάση που προτείνεται στο κείμενο της πρότασης είναι το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΚ. Ωστόσο, το εν λόγω άρθρο περιορίζεται στο να προβλέπει διάταξη σχετικά με την εναρμόνιση νομοθεσιών που έχουν ως αντικείμενο την καθιέρωση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Λαμβάνοντας υπόψη το σκοπό που επιδιώκει η πρόταση της Επιτροπής, και συγκεκριμένα την καθιέρωση αποτελεσματικού συστήματος για τη βελτίωση της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων των καταναλωτών, η ΕΟΚΕ εκφράζει τη λύπη της για το γεγονός ότι δεν χρησιμοποιείται το άρθρο 153 ως νομική βάση και ζητά από την Επιτροπή να διεξαγάγει προβληματισμό σχετικά με τον τρόπο περαιτέρω αξιοποίησης του άρθρου αυτού.

3.2.1 Η ΕΟΚΕ συμφωνεί με την Επιτροπή ότι επιβάλλεται να συσταθεί τουλάχιστον μία αρμόδια αρχή στο κάθε κράτος μέλος και ότι η αρχή αυτή θα πρέπει να είναι δημόσια, για τους εξής λόγους:

- μόνον αυτές οι αρχές διαθέτουν τις αναγκαίες εξουσίες για τη διεξαγωγή ερευνών για την παρεμπόδιση της διάπραξης διασυνοριακών παραβάσεων·
- είναι εκείνες που μπορούν να διασφαλίσουν με τον καλύτερο τρόπο την εμπιστευτικότητα και την ομαλή διεξαγωγή των εν λόγω ερευνών·
- είναι οι μόνες που δύνανται να εξασφαλίσουν ότι θα προστατεύονται όλοι οι καταναλωτές·
- διευκολύνει την ανταλλαγή πληροφοριών και συμβάλλει στις προσπάθειες για την παύση των διασυνοριακών παραβάσεων.

3.2.2 Κατά την άποψη της ΕΟΚΕ, η Επιτροπή θα έπρεπε να αναλάβει πιο ενεργό ρόλο και θα έπρεπε να συμμετέχει στις συνεδριάσεις συντονισμού.

3.2.3 Δεδομένου ότι η πρόταση δεν προβλέπει κανένα ειδικό μέτρο για την επίλυση των διαφορών που ενδέχεται να προκύψουν μεταξύ κρατών μελών κατά την παροχή της προβλεπόμενης συνδρομής, η Επιτροπή θα έπρεπε να αναλάβει διαμεσολαβητικό ρόλο ο οποίος θα της επιτρέπει να παρέχει τις απαραίτητες διοικητικές λύσεις για την ενίσχυση της εν λόγω συνδρομής, πόσο μάλλον που η πρόταση θα τεθεί σε εφαρμογή υπό τα νέα δεδομένα της διεύρυνσης, γεγονός που αναμένεται να επιτείνει τα προβλήματα τήρησης της εντολής του άρθρου 10 της Συνθήκης ΕΚ, καθώς, στην πλειονότητά τους, τα κράτη της διεύρυνσης δεν διαθέτουν διοικητική παράδοση αρκετά εξοικειωμένη με τέτοιου είδους πρακτικές.

3.2.4 Η πρόταση δεν είναι αρκετά σαφής όσον αφορά τις προϋποθέσεις κάλυψης οιασδήποτε δαπάνης ή ζημίας που θα έχει προκύψει ως συνέπεια μέτρων τα οποία θα έχουν κριθεί από ένα δικαστήριο μη δικαιολογημένα, όσον αφορά την ουσία της ενδοκοινοτικής παράβασης. Θα έπρεπε να διευκρινίζεται ότι πρόκειται για τελεσίδικες αποφάσεις που, επομένως, δεν επιδέχονται προσφυγή. Τι συμβαίνει εάν το κράτος μέλος στο οποίο υποβάλλεται η αίτηση

θεωρεί απαράδεκτη μία προσφυγή, ενώ το κράτος μέλος της αιτούσας αρχής έχει την αντίθετη άποψη; Φαίνεται ότι η πρόταση δεν εξετάζει το ενδεχόμενο αυτό, το οποίο όμως, στην πράξη, δεν μπορεί να θεωρηθεί απίθανο.

3.2.5 Σε θέματα αίτησης για αμοιβαία συνδρομή, προβλέπεται η δυνατότητα άρνησης της ικανοποίησης της αίτησης, στις περιπτώσεις που θα επέφερε δυσανάλογο διοικητικό φόρτο σε σχέση με τη σοβαρότητα της ενδοκοινοτικής παράβασης από άποψη ενδεχόμενης βλάβης για τον καταναλωτή. Φαίνεται, επομένως, ότι προβλέπεται το ενδεχόμενο ύπαρξης ορισμένων «αμελητέων» καταναλωτικών παραβάσεων, που θα μπορούν να διαπράττονται σε άλλα κράτη μέλη, χωρίς να υπόκεινται σε κυρώσεις. Η ΕΟΚΕ εκφράζει τη λύπη της για το γεγονός ότι θα μπορούν να υπάρξουν τέτοιες καταστάσεις, δεδομένου ότι, εκτός εξαιρετικών περιπτώσεων, οι αγωγές για καταναλωτικά θέματα αφορούν συνήθως περιορισμένα ποσά.

3.2.6 Η πρόταση προβλέπει τη δυνατότητα άρνησης της ικανοποίησης αίτησης αμοιβαίας συνδρομής όταν αυτή δεν είναι επαρκώς τεκμηριωμένη. Η επιλογή αυτή είναι εξαιρετικά τυπολατρική και θα έπρεπε να εξετάζεται, για τις περιπτώσεις αυτές, η δυνατότητα συμπλήρωσης των ελλείψεων της αιτήσεως εντός συγκεκριμένης προθεσμίας, πριν από την άρνηση ικανοποίησης.

3.2.7 Δεν προβλέπεται επίσης η δυνατότητα χρήσης ενός ενδίκου μέσου, εκ μέρους ενός κράτους μέλους, όταν κρίνει ότι η άρνηση παροχής της αμοιβαίας συνδρομής εκ μέρους άλλου κράτους μέλους δεν είναι δικαιολογημένη.

3.3 Όσον αφορά τις βάσεις δεδομένων που περιέχουν τις στατιστικές σχετικά με όλες τις καταγγελίες καταναλωτών, για λόγους διαφάνειας, και με την επιφύλαξη της διαγραφής των απόρρητων στοιχείων, θα έπρεπε να είναι διαθέσιμες στο κοινό, και ιδιαίτερα στις πλέον αντιπροσωπευτικές οργανώσεις εργοδοτών και στις οργανώσεις καταναλωτών τις νομιμοποιούμενες προς έγερση διασυνοριακής αγωγής παραλείψεως⁽⁵⁾, καθώς και στα πανεπιστήμια και τα κέντρα ερευνών.

3.4 Η ΕΟΚΕ θεωρεί σημαντικό το συντονισμό των δράσεων εφαρμογής της προβλεπόμενης νομοθεσίας. Φρονεί, εντούτοις, ότι, σε περιπτώσεις ανταλλαγής υπαλλήλων, θα έπρεπε οι υπάλληλοι αυτοί να λαμβάνουν εκ των προτέρων την κατάλληλη κατάρτιση σχετικά με τη νομοθεσία του κράτους μέλους υποδοχής, ώστε να αποτρέπονται, κατά το δυνατόν, προβλήματα σχετικά με την αστική ευθύνη.

3.5 Ως προς τα μέτρα για τη διοικητική συνεργασία, η πρόταση προβλέπει ότι αυτή υλοποιείται μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο σημαντικός ρόλος που μπορούν να διαδραματίσουν στο έργο αυτό οι οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, ειδικότερα δε οι οργανώσεις εργοδοτών και καταναλωτών.

⁽⁵⁾ Άρθρο 3 της οδηγίας 98/27/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Μαΐου 1998, περί των αγωγών παραλείψεως στον τομέα της προστασίας των συμφερόντων των καταναλωτών. ΕΕ L 166 της 11.6.1998.

3.6 Η μόνιμη επιτροπή που προβλέπει η πρόταση θα εξετάζει και θα αξιολογεί τη λειτουργία των διατάξεων για θέματα συνεργασίας. Δεν της ανατίθεται όμως καμία αρμοδιότητα για θέματα συνδρομής.

3.7 Θεσπίζεται η υποχρέωση των κρατών μελών να ενημερώνουν την Επιτροπή ανά διετία σχετικά με την εφαρμογή του Κανονισμού, όταν θα τεθεί σε ισχύ. Εντούτοις, η ΕΟΚΕ θεωρεί λυπηρό το γεγονός ότι δεν θεσπίζεται υποχρέωση της Επιτροπής να υποβάλλει κατά τακτά διαστήματα έκθεση σχετικά με την εφαρμογή του Κανονισμού σε κοινοτικό επίπεδο, με στοιχεία όλων των κρατών μελών. Η έκθεση αυτή θα έπρεπε να απευθύνεται στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στην ΕΟΚΕ.

3.8 Ο ορισμός του πεδίου εφαρμογής του κανονισμού με παραπομπή, εντός της παραγράφου α) του άρθρου 3, στον περιοριστικό κατάλογο των οδηγιών που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι δεν φαίνεται ορθός. Η εν λόγω παράγραφος α) θα έπρεπε να έχει ενδεικτικό χαρακτήρα και, επομένως, να έχει την εξής διατύπωση: «οι οδηγίες, και κυρίως εκείνες που απαριθμούνται στο παράρτημα Ι ...»

Ως εναλλακτική λύση, που φαίνεται όμως λιγότερο καλή, θα έπρεπε να προστεθούν στο παράρτημα Ι τουλάχιστον οι εξής οδηγίες, που έχουν παραλειφθεί:

- Αναγραφή των τιμών των προϊόντων που προσφέρονται στους καταναλωτές (98/6/ΕΟΚ)
- Επισήμανση, παρουσίαση και διαφήμιση (79/112/ΕΟΚ και 2000/13/ΕΚ)
- Γενική ασφάλεια των προϊόντων (92/59/ΕΟΚ)

— Ασφάλεια των παιχνιδιών (93/68/ΕΟΚ)

— Ευθύνη λόγω ελαττωματικών προϊόντων (1999/34/ΕΟΚ)

— Προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα (95/46/ΕΟΚ και 2002/58/ΕΚ).

3.9 Δεν φαίνεται δικαιολογημένη η απαίτηση της διαπίστωσης της ζημίας των καταναλωτών τουλάχιστον σε τρία κράτη μέλη προκειμένου να υπάρξει συντονισμός των δράσεών τους. Κρίνεται, επομένως, ότι, στην παράγραφο 2 του άρθρου 9, δεν θα έπρεπε να αναγράφεται «σε περισσότερα από δύο κράτη μέλη», αλλά «σε τουλάχιστον δύο κράτη μέλη» ή «σε δύο ή περισσότερα κράτη μέλη».

3.10 Δεδομένου ότι τα άρθρα 6, 7, 8, 9, 10, 14, 15, 16 και 17 παραπέμπουν διαδοχικά στην παράγραφο 2 του άρθρου 19, ο κανόνας του άρθρου αυτού θα έπρεπε να αναφέρει συγκεκριμένα ποια είναι η διαδικασία που πρέπει να υιοθετείται και όχι να περιορίζεται σε μια απλή παραπομπή στα άρθρα 3 και 7 της Απόφασης 1999/468/ΕΚ, η οποία, μάλιστα, μετατρέπεται έτσι σε εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών.

Επιπλέον, οι διαδικασίες που έχουν θεσπιστεί βάσει της εν λόγω Απόφασης φαίνονται υπερβολικά γραφειοκρατικές για να μπορούν να εφαρμόζονται στα πλαίσια του κανονισμού, ο οποίος θα έπρεπε να προβλέπει κατάλληλους και ταχύτερους μηχανισμούς για την εφαρμογή του.

Βρυξέλλες, 29 Ιανουαρίου 2004.

Ο Πρόεδρος
της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής
Επιτροπής
Roger BRIESCH